

RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: GENS ET CULTURA

Olim sex menses in domicilio Olisiponensi cum hominibus variarum nationum habitavi, et hodie, die memoriae unius ex infelicissimis humanitatis capitibus dicato — odii gentium, quod racismum vocant — historiam propriam narrare volo quae me mutavit.

Ad illud domicilium perveni, in extremo Olisiponis suburbio, una ex pauperrimis et maxime collapsis regionibus, ubi plerique Lusitane loquebantur, cum hominibus ex Brasilia, Angola, Insula Sancti Thomae, Mogadiscio, Madagascaria, et paucis ex ipsa Lusitania.

Lingua mihi familiaris non erat, sed in quibusdam vocibus vulgaribus formas dialecti urbis meae revocabat — et memoria historica Lusitanos olim patriam meam in colonias redegissee non solum probabilis erat, sed certa.

Una locutio me semper ridere faciebat, cum Lusitane dicerent FOCU MEU — quae in dialecto Calabria eandem significationem habet.

Ad omnia attendebam. Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, Ramon me quoque vespere ad cenam exspectabant. Natu maximus eram, et fabulas meas audire volebant.

Una fabula quae in historiam transiit erat de bruschetta, bussetta et busadero — tria verba, tres res omnino diversae — et ego cum ea ludebam, fabulas meas texens, me non intellegere simulans, consulto confusiones et errores creans, et omnes tandem risu ululabant.

Me fabulas Lusitane narrare cogeant, et in fine cuiusque «vaffanculo» Italice mittebam quasi solutionem liberantem, et omnes subridebant.

Nemo umquam colorem cutis meae animadvertit. Solus albus eram inter tot alios colores, sed vesperi, congregati, arcus caelestis eramus laetitiae et risuum.

Etiam curabant ut cibum haberem cum pecuniam ad eum emendum non haberem, idque cum dignitate et elegantia faciebant, interea dicentes me esse professorem communicationis, nebulonem cum mulieribus, et hominem qui mentem suam in thesaurum donandum, numquam quaestui habendum, convertisset.

Itaque, cuicumque me legit: talis est mundus in motu — et cum minime exspectas, auxilium incredibilissimum advenit, eo modo quo soli Lusitani dare sciunt.

*Valete, amici,
Ferdinando*